

Radek Fridrich

Villa Clementine

(ze stipendijního deníku)

**Děčín - Drážďany - Wiesbaden
1.10.2009, čtvrtek**

Ec z Děčína nemělo kupodivu zpoždění, do Drážďan jsem dojel v 8,46 a šel na Stehkafee a Apfelkuchen na nádraží, tam jsem strávil asi půlhodinku s Lidovými novinami v ruce. Pak jsem se poomaaaluuu coooouuuuraaaaal na ICE a cestou si koupil v trafice dvě čísla Dresdner Hefte, což je časopis, zaměřený na kulturní dějiny saské metropole. Číslo 96 se jmenuje *Im Banne Ostasines* (Chinoiserie in Dresden) tedy východním vlivům na architekturu, zahradnictví a malířství, nemusím podotýkat, že v hlavním hledáčku je Pillnitz. Číslo 98 se věnuje hospodám a kavárnám v Drážďanech. Cena je naprosto geniální, pouhá 4 Eura, další tematická čísla bych koupil na zpáteční cestě.

ICE 1650

Dresden, ab 9.54

Nemusím nikde přestupovat, což je fajn, kufr je těžký. Trochu jsem to prokaučoval s místenkou, ale naštěstí jsem si sedl na číslo 56 a 58 se stolkem a jako správný starší člověk a navíc lehce vystrašený Čech (Z čeho furt pramení ta nejistota?, Jízdenku mám koupenou. Na místence nikomu nesedím, tak co?) jsem seděl ve vlaku už od půl desáté a píše první poznámky do notebooku.

Dresden-Neustadt , ab 10.02

Letný pohled na mosty přes Labe, pak řada činžovních domů, (kde asi bydlí moje překladatelka Jana Kröttsch?) a už mě objalo staré, dobré nádraží.

Riesa, ab 10.36

V sedmi letech jsem se zde naučil jezdit na kole podél břehu Labe, (já byl vždycky šikovný kluk, chodit jsem začal až ve dvou letech) kousek od domku sestry mé babičky, Annel. Vzpomínám si, jak za mnou lítal strejda Standa, držel mě za sedlo a pak mě pustil a já jel, někam a pak jsem to otočil a dokonce zabrzdil. Ten pocit naprostého odlehčení, naprostého uvolnění, svého samopohybu, nikdy nezapomenu.

Z loňského cyklovýletu se mi z Riesy vybaví tři situace:

1. nenašel jsem dům babiččiny sestry, ačkoliv jsem měl v hlavě otcovu instrukci - *za mostem doleva*
2. skvělé, pálivé čínské jídlo v jedné pouliční restauraci
3. gangy kluků s vykérovaným nápisem Riesa na levé ruce ve švabachu

Leipzig, Hbf, ab 11.15

18. května jsem zde s Martinem Fibigerem, Milanem Děžinským a Káťou Toškovou z Pandory a saskými literáty četl na prvním společném večeru grantu Last - Lust - Láska, který vyvrcholil Zarafestem v Děčíně.

Lidí tu nastupuje do vlaku opravdu hodně. Inu, hlavní trasa na Frankfurt nad Mohanem. Nebliká nade mnou místenka červeně, že je obsazeno. Nebliká. Klid.

Naproti mě již z Drážďan sedí asi 55letá dáma, která si čte nějaký román o antice a nyní si také zapisuje něco sešitu, vidím dataci, den ersten Oktober, fuj, to je ale neslušné, Radku, opanuj se, že by paní také něco psala, všude samí pisálek, jak odporné. Už vidím celé plejády cestujících, jak si všichni dělají poznámky a čumějí si přes rameno, jestli to ten druhý nenapsal lépe než oni.

Ve sluchátkách mi znějí The Dead Weater, poslouchám je intenzivně již od úterka a nemohu se jich nabažít.

Vyjíždíme z hlavního nádraží v Lipsku. A rychle načrtnuté flashe vět do notebooku, jetzt:

Červené Regionalbahn vlaky. Červenobílé pásy, které oddělují staveniště. Žluté bagry. Černožlutý jeřáb firmy Thoemen. Odstavená oranžová cisterna s bílým nápisem K. Kaiser. V černožluté, vosí, kombinaci malý válec. Obrovské množství šedivých sloupů nesoucí dráty vedení.

Čtu další prózu, tentokrát novelu Standy Berana s názvem *Hliněné dny*, velice dobře kompozičně zmáklé, po každé přečtené kapitole se dívám z okna a přemýšlím o příběhu...

Weimar, ab 12.08

Řeka Saale, vinice, krajina lehce zvlněná. Žena naproti vytáhla ze zavazadla malou termosku s úžasně vonící, horkou kávou (ich möchte auch!) a pomalu žvýká půlkrajíce celozrného (jakého jiného) chleba s nějakým sýrem (francouzským, ty vole, to je úroveň, tahle baba, čte antiku, dělá si poznámky a jí to, co je zdravé a in).

Naproti přes uličku se posadil takový hodně vysoký, intošský pár, chtějí si číst a povídat si nad krajinou. Hatí jim to však opodál sedící blondatý harant (asi pětiletý, zcela hlasově radiaktivní) s tlustou matkou (asi tak 23 let, dva percingy, jeden v nose a jeden v levém obočí, do šedého věčka mobilu sděluje své „úžasné zážitky“), ještě, že mám sluchátka.

Manic Street Preaches taky na novém albu *Journal for Plague Lovers* docela slušně vařej, jsem rád, když se vracejí starý kytarovky a furt jim to odsejpá.

Erfurt Hbf, ab 12.22

Žena naproti bude vystupovat, již sedí ve svém černém koženém saku s velkými černými knoflíky a šálou lehce u krku uvolněnou. Samozřejmě má nohu přes nohu; typický posez všech žen, které již od holčičího věku pochopily, že jim to tak víc sluší nebo že takto posazené vypadají vyšší a zajímavější? Dívá se na mě káravým pohledem? Ne, pořád mě krásně ignoruje. Frau, jste součástí mého deníku, kdybyste to věděla, to byste se asi chovala jinak, co? Nabídla byste mi tu vonící kávičku a dala kousnout chlebíku, možná byste mi nabídla ubrousek na utření koutků mých úst značky Cleenex...

Ale takhle máš smůlu, peška, pešoura, pryskyřici, už jsem tě tak vykreslil a neuděláš nic, klidně si vystoupíš, z ICE 1650 stejně jako z mého textu. Tschús!

Gotha, ab 12.39

Malá díra s šedivě bílým nádražím, Gotha, Gotha!

Dočetl jsem *Hliněné dny* a dlouze se díval z okna vlaku, abych zaplašil ten smutek s trochou naděje...

Intošský pár nevydržel harantovo kvílení a odsedá si někam dále do vozu, ja trochu hamtnu na volume, řev našťestí pouze odezírám.

A pak jsem usnul a prošvihl Eisenach.

Eisenach, ab 12.55

(žádná reflexe, žádný text, možná jen sen, ale ten si nepamatuji, možná jen skvrny snu, ale ty si nevybavím, možná jen matné čáry snu, jen něco, co zdálo se být snem...)

Fulda, ab 13.44

Tady bych nejradši přestoupil a jel na sever, k mým milovaným severoněmeckých městům, do přístavů, vstříc jejich vůni, vstříc té všudypřítomné rybině, jel bych ICE 538 aus Gleis 6 do Brém, jel bych ICE 588 do Hamburku, do jeho parků, někam k Alsteru, někam do pasáže, kde hrají jazz a kluci krouťí break dance na rozloženém kartonu, jako v 80. letech nebo ještě dál do Kielu, běžet tam k majáku, dotknout se ho dřív než otec a zadýchaně ho obejmout a cítí jeho vůni, kterou jsem celé dětství nasával z jeho skříně...

Franfurt (Main) Hbf, ab 14.42

Vidím mrakodrapy, mrákorápy, drápomráky, mám z toho mrákoty.

Ne, došla mi baterka v notebooku a harant kvílí, jeho tlustá matka na něj řve: *Und jetzt ruhig, mein Schatz!* Ale on si jede furt svou, už neříkej *mein Schatz* nebo se neznám!

Frankfurt (M) Flughafen Fernbf, ab 14.58

Uf, zjistil jsem, že si můžu sluchátka píchnout vedle sedačky a poslouchat několik radiostanic, vybírám tu nejtvrďší muziku a a a harant, celý od slzí jak od sazí s matkou konečně odchází. Asi někam odletí, někam kde, jsou speciální Kindergarten pro tyhle děti, které jen řvou, křičí, břečí a něco si vymišňují. Rákosku na vás, los deutschlandos panchartos!

Mainz Hbf, 15.22

Poslouchal jsem ve sluchátkách radio, díval se do dálky, pousmál se, když jsme přejížděli po mostě Rhein.

Ich bin hier,

Dasein.

Blesklo mi v hlavě.

Wiesbaden Hbf

Kde pro mě přišla Stefanie Gleim a dovezla mě se svým přítelem, Santosem, do Literaturhausu, do Villy Clementine, kde jsem vyřídil všechny normality a bylo to. Pak jsem se šel projít do města a nakoupil nějaké jídlo v Aldi (opět vzpomínka na Hamburk, starý Aldi mezi labskými mosty, kousek od přístavu) a pak poprvé spát, unter dem Dach...Gute Nacht!

2.10. pátek 2009, Wiesbaden

Ráno mě probudil malý August, sedmnáctiměsíční synáček amerických rodičů, kteří jsou zde na patře se mnou. Spal jsem do 7.42 a pak jsem vyběhl do přilehlého parku a běžel kolem divadla, dál a dál, spolu s ostatními běžci a vypadalo to jako v pitomém, hollywoodském filmu. Nicméně běhal jsem asi půlhodinu, po zhruba dvaceti letech, inu, nemám tu kolo, přestal jsem kouřit a běh je to jediné, co zbyvá...

Po snídani mě čekal rozhovor pro Wiesbadener Tagesblatt s redaktorem Danielem Honsackem přímo v rekonstruované kavárně Villy Clementiny. Seděli jsem v jedné z bočních místností, s temně modrými tapetami na stěnách, s decentními křesílky mléčné barvy a různými temně hnědými knihovny, ve kterých se povalovaly knihy. Daniel je příjemný, mladý muž, který nadhodil pár udiček otázek a bylo to. A já mluvil a mluvil, sice jsem občas v němčině špatně fomruoval, ale prý to ušlo. Ještě jsem čekal na fotografa Paula Muellera, který byl taky ok a parkrát mě vyfotil. Zároveň jsem ho poprosil o své fotky na připravovány večer do Kasselu, který mě čeká 28. října; souhlasil a fotky mi prý poskytne zadarmo, fajn.

Poté jsem vyrazil na poznávací procházku po městě, k nádraží a pak Stadtkernem a jeho křivolakými uličkami, pak Michelbergstraße vzhůru, tam se mi to líbilo, spousta Turků, život je tam více slyšet, hodně jsem strávil v knihkupectvích a přemýšlel, co si koupím, jelikož mi zbývá pouze jedna česká próza k přečtení, milovaný Mario Vargas Llosa a jeho Zelený dům. Ostatní dva romány, které se náhle po letech zjevily na pultech Levných knih (Kozlova slavnost, Město a psi) jsem nechal doma, nechtělo se mi to tahat.

Dny jsou podzimně táhlé, milé, docela teplé; v parcích se prohánějí veverky...

Po návratu jsem usnul asi na hodinu, pak jsem šel trochu nakoupit a do noci jsem upravoval z mejlů texty do budoucí severočeské antologie, kterou jsem hned odeslal do Čech. Vyřizoval jsem řadu zpráv, dostal jsem první mejl od svého staršího synka, až mě píchlo u srdce, když jsem zahlédl adresu se jménem krystof.fridrich, to je paráda! Zatím nebyl důvod si maily psát, nyní mu i mlašímu Šimonkovi budu sdělovat své zážitky skoro denně.

Do sluchátek hrají opět The Dead Weather a za chvíli půjdu spát. Do dvou rána vedle v kostele frčely černošské gospelsy, moc dobré, místo spánku jsem prožil jakési koma!

3.10. sobota, Wiesbaden

Ráno jsem opět běžel parkem směrem k Sonnenbergu podél říčky Rambach, hodně mě bolí holeně, mám špatné boty, neboť mají díry k nášlapům na kolo, ale to nevadí. Potkávám zhruba stejné lidi jako včera, opakují se někteří běžci (starší dáma v bílé čelence) a hlavně pejskaři (paní s bílým bišonkem, která po mě vyžaduje pozdrav Morgen, následně si vykračuje mlčící třicátník s poskakujícím Jackem Russelem).

Park je ze začátku hodně vyšlechtěný, zejména u Kurhausu (Casinu), poté se mění v lesopark, s můstky a prašnými cestami. Kroky v nich hezky chrastí, stejně jako spadané listí javorů. Vyplašil jsem malého králíčka, uť, zvířata se opravdu městsky domestikují.

Jelikož se zde nemusím řídit žádným časem ani termíny, mé vycházky a výlety jsou v podstatě nahodilé. Už leta si vytvářím takovou osobní hru na spontánní rozhodnutí, to samé jsem učinil i dnes. Na nádraží ve Wiesbadenu jsem skočil do prvního vlaku S8 v 11.52 (světlě zelená linie - přes Mainz - Römisches Theater, tam chci vystoupit, dále je skvělá stanice Rüsselsheim-Opelwerk, vlak stojí mezi hangáry a zaparkovanými auty, nad kterými se visí stříbrné logo firmy Opel) a dojel do Frankfurtu.

Ve Frankfurtu am Main bylo docela rušno, jelikož se slavil Der Tag der Einheit. Město již znám leta, ale znovu mě překvapí ten kontrast výškových budov a hrázděných, starých domů, vše umocněné řekou. Pravdou je, že mě již velkoměsta příliš nefascinují, nejvíce jsem si užíval focení u řeky. Podstatné je, že od 13. října je zde ve Städel Museum výstava Botticelliho, zároveň ještě stihnu i Munchovi grafiky, už se těším.

Zpátky jsem jel S9 (fialová linie přes Kastel). S-Bahn mě baví, autobusy též. Mám rád směsky lidí, Černochoy, Turky, Arabů, Číňany a Portugalce, všichni něco žvýkají, chodí s kávou v ruce v plastickém kelímku, do vlaku si nakupují jídlo z fastfoodů, je to mraveniště.

Odpoledne jsem se vrátil zpět a chvílku civěl na závody motokár, které probíhaly ve Wiesbadenu kousek od Villy Clementiny. Samozřejmě, že jsem to nevydržel a musel si koupit Thüringer Bratwurst v housce, ale už nikdy nebudou tak lahodné a dlouhé a vařící jako před 25 lety na Spitalstraße v Hamburku, kde jsem vždy po několikahodinovém maratonu v obchodním domě C+A od maminky dostal tuto odměnu za mou trpělivost.

Škoda, že se toho nedožila, tady bych jí koupil všechny krásné halenky z fialovo-šedivé kolekce. Uť, vrací se příšerná móda 80. let - odpudivé elástáky, škoda, že řada dívek a žen na to nemají nohy ani břicha, přes to jakési pytlivé haleny a příšerné kozačky do špičky, vše šedivé, hovnitě hnědé a černé, jen ta fialová a světlé cyklámová to trochu ožívají. Navíc New Yorker teď nasadil figurínám příšerné, pletené čapky, takže mladí vypadají stejně, jako podivní skřítci s ofinami pod těmito pleteninami, už takhle jsou příšerní, uřvaní, potetovaní a opírsingovaní a teď ještě zhyzdění!

Večer jsem s July (manželkou amerického básníka Matta) vypil lahev růžového vína z Porýní a čtyři hodiny si povídali. Mattovi přiletěl bratr ze Států, tak šli na pivo do města a pak se vrátili a náš hovor byl německo-anglický. Komické, ale krásné, když si lidé chtějí rozumět. Moje angličtina je však na úrovni pětiletého děcka. Kde jsou ty čtyři roky na Střední ekonomické škole v Děčíně, kde je ta béčková zkouška na Pedagogické fakultě v Ústí nad Labem?

July je lingvistka a má řadu společných názorů jako já, zejména na tzv. vysokou vědu a je také ve výuce hodně prakticky zaměřená, navíc dělá různé lingvistické výzkumy, např. Švýcarů, kteří žijí leta v USA a udržují zakonzervovanou Schwyzer Dútsch z 19. století. To je gut. Přeci jenom na té lingvistice něco je, já ji neměl jako student vůbec rád, kromě onomastiky a stylistiky. No, ale zpět ke spolubydlícím. Žijí v Madisonu, oba učí na nějaké College, vyjevili jsme si také rodinné anamnézy a naznačili komplikované osobní kořeny. Jsem v podstatě na tom dost dobře, mám jen česko-německé předky. July irsko-finské a Matt částečně finsko-francouzské. A samozřejmě jsou Američani. Nádhera!

Ačkoliv mám k Americe spoustu výhrad (jako každý zakompexovaný Čech, který neumí anglicky), Madison mě z vyprávění zaujal, např. je tam hodně přírody, lidé jezdí na běžkách, bruslí, bikují a skoro nepotřebují auta. To by bylo místo pro mě. Tady se mi už kroutí nohy touhou, když vidím místní bikery, jak to mydlí v parku. V duchu na ně řvu, to mě snad chcete nas...t, s těmi vašimi Cuby a Traky, fakt je, že tu moc lidí nejezdí např. jako v Dresden, ale když jedou, tak je to super silnička nebo bike. Ououou!!! Ich will auch!

4.10. neděle, Wiesbaden

Probudil jsem se v 8:20 a nešel běhat! První výkyv! Do desíti musím totiž odeslat cvičení do pracovního sešitu učebnice, kterou s jedním pražským týmem píši, tvořím přesně do desíti a vypočítám asi jedenáct cvičení a pak to odešlu mejlem s omluvou, že čekám na připomínky.

Poté jsem vyrazil na dlouhou procházku směrem na Sonnenberg, což je čtvrť na okraji Wiesbadenu, procházel jsem parky, které již mám proklusané a fotil (ta půjčená zrcadlovka je naprosto skvělá, úplně jsem tomu propadl a nejradši bych cvakal, kde jakou budovu, strom či figuru, ale v hlavě mi zní imperativ Běly Kolářové z konce 50. let, celý svět je ofotografován, tak se držím zpátky).

Cesta k Sonnenbergu končí u ruiny malého hradu, původně z 12. století, kde je útulná restaurace a k hradbám se nesmí. Nejspíš kvůli nebezpečí úrazu, tak jsem přešel na druhou stranu údolí a vyšel někam za poslední domy do starých sadů a ospalých zahrádek. Zde jsem si po pár dnech konečně vydechl. Sám, v krajině, na lehkém návrší nad městem, s výhledem někam k Rýnu. Krása! Nad hlavou mi létali milovaní havrani a já pojídal spadané, přezrálé švestky jak někde v Albánské ulici v Děčíně.

Vracel jsem se pak zpět Vorstadty a jejich ulicemi. Vše je zde čisté, upravené, nízké plůtky (tady si lidé věří), minimální záclony (tady se lidé nestydí), skoro žádní

psi (tady se nikdo bát nemusí). V ulici Adalbert Stifter Straße jsem si vzpomněl milovaného šumavského prozaika a jeho Bunte Steine, které mě kdysi uhranuly.

Jelikož jsem si doma nechal peníze, vrátil jsem se a chvíli zkoušel lepit nějakou koláž z Franfurter Allgemeine, ale nějak to nešlo, udělal jsem jednu s reklamou na koncert U2, kteří vystoupí ve Frankfurtu příští rok, ani nevím proč, snad ze zoufalství nebo proto, abych si uvědomil, že vždy první koláž či frotáž po dlouhé pauze nestojí za nic. Přesně tak to je i s touto.

Pak jsem zase vyrazil na druhý den závodů motokár a dal si samozřejmě Thüringer Bratwurst. Mám už letitou nedůvěru ke všem těm motozávodům, vzpomínám si na podivná nedělní odpoledne s dědou v těch socialistických 70. letech, jak sedí v trenýrkách před televizí a sleduje závody do vrchu nebo motokros, kdy jezdci skákali jak podivné kobylky nad horizont hliněných, vyježděných muld.

Tady se do těch malých, černých motokár narvali fousatí, osmdesátí kiloví chlápci, kteří jezdí v týmu, různé na sebe mávají, ukazují na sebe, otáčejí se, pouštějí se, vjíždějí do boxů, kde se jezdci mění a všude jsou podobné ženy jako u F1, vysoké blondýny, které pořád pohazují obarvenými, dlouhými, volně spuštěnými vlasy, smějí se a kouří...nepochopil jsem ten systém a vlastně mi to bylo úplně fuk. Volným krokem jsem došel k Wiesbaden Hbf.

Nějak jsem si tu nádražní halu oblíbil, jsem součástí všech lidí, kteří přijíždějí a odjíždějí, dám si kávu s chut a sleduji cvrkot. Dnes mě otravoval jakýsi ožralý Turek, to bylo fajn a pak jsem potkal utíkající tlupy Černochoů nebo Afroefropanů (sakra, abych byl jazykově korektní), to jsou určitě ti, co před dvěma dny řádily v kostele vedle Villy Clementiny a zpívaly ty šíleně hlasité gospely. Nicméně byli zcela nádherně oblečení, ženy měly úžasné barvené kombinace oranžové, červené, světle zelené, muži krásné obleky a tvořily rychle různé situace, které by mohl malíř Andriele hned malovat. Škoda, že jsem nechal foťák doma.

Už vidím názvy fotografií:

Běžící otlá černoška s oranžovým turbanem a dvěma dětmi v kočárku

Nadávací čtyřicetiletý černochoch v hnědém proužkovaném obleku s růžovou kravatou

Skupinka běžících, zadýchaných, otlých černošek ve věku od 6 do 13 let

Dvě řvoucí černošské ženy v bordó turbanech a sukních slunečnicové barvy

Černošský, elegantní stařík, chroupající buráky, jenž evidentně vlak nestihne.

Nádraží mě ještě baví, že je zde velká prodejna novin a časopisů (člověk by nevěřil kolik je úžasných časopisů o designu, literatuře či estetice, dnes jsem si ale vyjel všechny metallové a pak hlavně český Reflex, který už léta nečtu, ale vykoukl na mě veliký článek o The Dead Weather, já se jich fakt nezabavím, samozřejmě, že oslavný, pějící ódy) a zároveň knihkupectví (osobní tip - 10001 zásadních knih, které má člověk přečíst než zemře, kromě klasiky od počátků přes 19. století, jsem si u řady autorů ani neškrtl).

Velmi mě láká současný bestseller amerického autora Reifa Larsena *Die Karte meiner Träume*, jedná se o román spojený s obrázky ze zápisníků. Četl jsem rozhovor již ve ICE v časopise *mobil* (Nr. 10, 2009), chlapíkovi je 29 a vypadá hodně v pohodě. Nádherná je také věta na konci celého článku - Der Roman ist auch in den mehr als 400 Bahnhofsbuchhandlungen erhältlich nebo-li román je k

dostání také ve více než 400 knihkupectví na nádražích. Síť Relay je tady fakt na vysoké úrovni, o tom se nám může v Čechách jen a jen zdát. Představa, že na nádraží v Ústí nad Labem nebo v Mostě bude k sehnání poslední román Emila Hakla nebo Tomáše Zmeškala. Absurdní, možná tak Michal Viewegh a jeho trendy blog.román, který bude psát asi s partičkou mladochů, kteří jsou strašně v pohodě, strašně se vyznaj a strašně všemu rozuměj.

Napsal jsem pochvalnou recenzi na novelu *Hliněné dny* Stanislava Berana. Neobvyklá kompozice, úsporný styl, autor nechce za každou cenu něco řešit (dějiny, společnost, vztahy), nechce někoho obviňovat (imaginární oni, komunisti, náckové), nechce být za každou cenu *in* svým tématem a nechce být zábavný. Hrdinové jsou a teď použijí to největší recenzentstské klišé *jako ze života*.

Do sluchátek od notebooku hřmí remixy Nine Inch Nails s úžasně zapamatovatelným názvem Y34RZ3ROR3M1X3D (2007). Nevím, jestli jejich frontman Trent Raznor zná báseň Jiřího Koláře *Co napsaly zavřené oči*, které se v jiném svém textu vysmívá Ivan Wernisch, každopádně ty básně vypadají dost podobně jako název tohoto alba.

5.10. pondělí, Wiesbaden

Probudil jsem se v 8.52, asi hodinu jsem byl předtím v jakémsi polospánku, malý August der Starke krásně posiloval svůj hlas, ale to nevadí, July, občas na něj zavolá pšššš, ale v hale se vše krásně rozléhá. V noci začalo pršet a teď po ránu lehce mrholí. Jdu běhat, ale samozřejmě nepotkávám oblíbené pejskaře (paní s bílým bišonkem, ani ten mlčenlivý třicátník s Jackem Russelem nikde). Škoda, komu řeknu *Morgen*? Možná tomu minikrálíkovi, který mi přeběhl přes cestu v Kurparku nebo hejnu zelených papoušků, které jsem v neděli zahlédl na nebi nad parkem a July mi potvrdila, opravdu tu jsou a strašně řvou, brčálově zelení.

Běžím, štěrk křupe pod mými kroky.

Běžím, lehce mě bolí za krkem, asi jsem se přeležel.

Běžím, zkouším pravidelně zvedat obě nohy.

Běžím, pořádně zvedám lokty, jako kdysi na fotbale, když mě táta učil běhat na špičkách.

Běžím všemi třemi parky a u zúžené cesty se obracím a vracím se zpět.

Město je už od sedmi v plném proudu, vše běží jak vrčící hodinový stroj. Láká mě někdy vstát dřív, třeba v šest, sednout si na nádraží a pozorovat to ranní hemžení, ty unavené tváře, jak jdou s *Kaffee mit* do S-Bahnu. A v duchu si budu říkat, *já nemusím, já nemusím, heč*, až za měsíc budu jezdit autobusem se svými studentkami, budu je napomínat, že kouří kousek od školy, budem na sebe hrát ty věčné hry na policajty a zloděje, ony chtějí vše porušit, já zase obhajuji systém...jak staré, jak unavující, jak směšné...

V rámci zkoumání Wiesbadenu jsem naskočil opět do náhodného autobusu, ještě předtím jsem šel samozřejmě na nádraží na kávu a četl si chvíli Weisbadener

Tagblatt, hledal tam článek o sobě, ale od Daniela Honsacka tam byly jen články o malujících dětech a o oslavách sjednocení. Snad tedy zítra...

Autobusová Linie 27 mě zaujala, že končí u Nordfriedhofu, tak jsem tam vyrazil, ale nakonec jsem vystoupil v Dotzheimu. Tam bylo fajn, malá náves, tři bezdomovci s vínem, kouřící lidi na zástavce, školáci a několik utahaných tureckých matek s nákupy, paráda!

Odtud mě zlákala Linie 4 nach Biebrich... říkal jsem si v duchu *Fridrich jede nach Biebrich*... a taky jo... přes centrum jsem se zase ocitl u Hauptbahnof... a poté až na konečnou... a stál jsem u Rýna...krásně přšelo... nikde ani živáčka či mrtváčka... jen pár příjemných hospůdek... kam určitě zajdu... všechno klapalo jak na drátkách... kdybych se nebyl býval posadil do Linie 9... která se směřovala do Mainzu... stejně jsem ho chtěl vidět... ale od té chvíle šlo všechno *ein bischen schief*... jednak tam šíleně... ale opravdu šíleně řvaly tři stejně brejlatí... asi devítiletí školáci... měli samozřejmě *Handy* v umolousaných rukách a byly neskutečně hlasití... v duchu jsem se omluvil všem svým žákům... že jsem si o nich myslel... jak jsou nevychovaní... zároveň bus projížděl industriální zónou... které jsem si všiml již z vlaku S8... tedy Wiesbaden Ost... Hoechst AG Werk Kalle-Albert...Dyckerhoff Zementewerkde... Gasometer... to vše na dlouhé Wiesbadener straße... pak mě zaujala zastávka na okraji Theodor Heuss Brücke...spousta lidí... teprve z mapy jsem pochopil... že to je jakýsi malý dopravní uzel...tedy vlastně ostrov... tam si někdy vystoupím...

Ulice Mainzu, deštivé, nějak nepříznivé, plné osamělých chodců se zvednutými límci kabátů a najednou Hauptbahnhof, uf, jen tiše jsem se tím prostorem prosmýkl a pryč, skočil jsem do S8 a jel zpět do Wiesbadenu, kde bylo stejné počasí, ale nějak příjemněji...

Straße von Wiesbaden, které jsem prošel (malá textová koláž)

*Friedrich Ebert Allee/Wilhelmstraße/Bahnhofstraße/Rheinstraße/Frankfurterstraße
Rheinstraße/Friedrichstraße/Dotzheimerstraße/Sonnebergerstraße/Röderstraße/
Tanusstraße/Blerstadterstraße/Bismark Ring/Kaiser Friedrich Ring/Stresenmann Ring/
Platterstraße/Schwalbacherstraße/Moritzstraße/Bertramstraße/Lehrstraße/Marktstraße/
Knausstraße/Paulinestraße/Bodenstedtstraße/ Richard Wagner Straße/Parkstraße*

V podvečer jsem se setkal s panem Hartmuntem Hozlapfelem, který se přijel do Villy Clementiny na nás podívat, je to milý pán, vtipný, vzdělaný, z bohatými zkušenostmi. Pak byla společná česko-americká večeře, kdy July podávala mexické plněné tortily, k tomu jsem otevřel bílé víno. Povíдали jsme si a je zvláštní kolik stejných bodů s July a Mattem máme, předně se jako já skoro nedívají na televizi. Prý jejich rodiče mají 300 TV kanálů, šílené. Oni se dívají jen na seriál *Lost*, který jsem s nadšením sledoval i já, prý mají oživit další řady. Dále hudba - grunge, Pixies, Police, R.E.M., Tom Waits, britské kytarovky 90. let, Radiohead, Depeche Mode, a když Matt řekl, že jeho kapela Nr. 1 jsou The Cure a jejich song *Just like heaven*, tak jsem málem spadl ze židle. Představoval jsem si, jak já v domě svých rodičů na počátku 90. let poslouchám z kazety tuhle píseň a někde v Detroitu je někdo podobný, skoro stejně starý jako já a je zcela fascinován tím samým. O filmech

ani nemluvě - D. Lynch, bratři Coenové, nezávislé filmy ze Sundance festivalu, dokonce v Madisonu je druhá přehlídka, krása. O knihách moc řeč nebyla, ale Bukowski je fascinuje jako mě svým nekompromisním postojem a McCarthy s Krvavým poledníkem je také dobrá shoda, když si člověk uvědomí, že teprve před dvěma měsíci jsem ho přečetl.